

Ја се таман забринуо за Маринка М. Вучинића. Куд се деде? Шта ли ради? Кад ето ти га у НСПМ-у, на бранику националног идентитета. Ка и вазда кад Маринко В. зашиљи перо, ту одмах потече бујица националних мисли. А о чему нам то мисле Маринкове мисли? О тешким темама, цењени публикуме. Наватао президента и мене у лукавом покушају расрбљивања, па упозорава на опасност. И да Маринко не раскринка речену двојицу, већ у септембру би се, даме и господо, обрели у анационалној држави, „крајње попустљивој према Хрватској и БиХ“. Онда би кренули процеси унијаћења и сунећења, а Маринку В. би у личној карти писало Марин В. Држић.

Мрачна будућност! Коју, ето, нисам најтачније предвидео. Очекивао сам да разговор у Статусу „обради“ Антонић. Он је научно утемељенији. У сваком његовом тексту буде онолико фуснота; гарант би их било и Маринковим текстуалним барама, ама све нешто подозревам да аутор још није савладао опцију „инсерт референце“. И то ће временом на ползу српства савладати. И онда ће све бити лакше.

Маринко је здраво љут што ја одричем могућност постојања некаквог колективног идентитета, иако никада нисам доводио у питање постојање колектива, народа и нација. Маринко, међутим, поред многих осталих ствари, не зна неке основне. Срби, факат постоје, и ја сам ти такав један, али је од српства претежнија припадност врсти хомо сапиенс. Та врста је временом развила један систем вредности који би требало да важи за све. Нажалост, често не важи - али то није слабост система него врсте.

Маринко и њему слични сматрају да су Срби врста за себе. Ексклузивци. Народ најстарији. И прочитаја. И онда се позивају на идентитетске ставке: православље, ћирилицу, шајкачу и свадбарски купус. Чек да видимо. Идентитет је ваљда нешто апсолутно лично, нешто што се не може делити, нешто што осим власника идентитета нико други нема. А ми, да видиш, православље делимо са многим народима, ћирилицу не

само са Словенима него и са Монголима, а шајкача је, Маринко, сунце ти криво, француска ствар. Сељаци својевремено копирани војну униформу, а наша ондашња војска била под утицајем Сен Сира, отуда и бриџ панталоне. И поднареднички менталитет.

Чији је Маринко истакнути представник. Који сматра да ћемо идентитет стећи тако што ћемо се изоловати од врсте хомо сапиенс. Што нам је, да видиш, поприлично и пошло за руком. Незгодно је само што су нашу идентитетску ексклузивност искористили и уновчили људи без идентитета и без људскости. Па смо се нашли у небраном грожђу. Па нам зато крива и ала и врана. Али срећом, ту је Маринко В. да речемо - народ најстарији.

(Данас)